

også på istandsættelse og vedligeholdelse af rene landbrugsveje, jfr. § 13, stk. 2, 2. pkt.

- c) I kommuner, hvor kommunalbestyrelsen er vejmyndighed for hele kommunens område, men hvor vejvedtægtens gyldighedsområde er begrænset til en del af kommunen, kan det bestemmes i vedtægten, at reglerne i afsnit II skal anvendes på alle veje uden for vedtægtens gyldighedsområde, jfr. § 13, stk. 2, 3. pkt.

Kapitel 5. Vejudlæg.

Til § 14: (udkast § 10).

I denne paragraf foreslås givet regler om vejmyndighedens godkendelse af udlæg af private fællesveje i områder, hvor amtsrådet er vejmyndighed i henhold til § 6, stk. 3, jfr. § 13.

Vejmyndigheden skal ved sin godkendelse af vejudlæg i henhold til *stk. 3* dels tage fornødne færdselsmæssige hensyn, dels påse at der kan tilvebringes hensigtsmæssige parceller. Der skal dog selvsagt ikke stilles lige så indgående krav som ved vejudlæg efter afsnit III i de områder, hvor en bymæssig udvikling allerede er i gang eller forestående.

Efter *stk. 2*, nr. 1, foreslås der gjort undtagelse fra kravet om godkendelse af vejudlæg for så vidt angår private fællesveje, der udelukkende skal tjene til brug for landbrug, skovbrug eller fiskeri, da man ikke har ment, at færdselsmæssige hensyn nødvendiggør amtsrådets godkendelse af udlægget af sådanne private fællesveje. Til gengæld må disse veje efter *stk. 4* ikke uden vejmyndighedens godkendelse anvendes til anden færdsel end den her nævnte.

Amtsrådet kan dog i medfør af § 13, stk. 1, 2. pkt. bestemme, at også udlægget af de nævnte landbrugsveje m. v. skal godkendes.

Kapitel 6. Istandsættelse og vedligeholdelse.

Til §§ 15-20 (udkast §§ 11-15).

De nævnte bestemmelser indeholder regler om istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje på landet. Reglerne skal efter forslaget gælde, *dels* for alle private fællesveje i samme område som udlægsreglerne, d. v. s. i de rent landligt prægede kommuner, *dels* for visse landbrugsveje i andre kommuner, jfr. de indledende bemærkninger til afsnit II. Gyldighedsområdet kan dog i henhold til § 13 ændres ved vejvedtægt. Grunden til, at gyldighedsområdet er videre for istandsættelses- og vedligeholdelsesreglerne end for udlægsreglerne er den, at det ved udlægget af private veje inden for de mere bymæssigt prægede kommuner er vejmy-

digheden, der bestemmer, til hvilken klasse en udlagt privat fællesvej skal henføres. Når først vejen er klassificeret som landbrugsvej m. v. (klasse IV), er der ingen anledning til at anvende de strengere regler for vedligeholdelse og istandsættelse af private fællesveje i byerne på disse veje.

Som det fremgår af bemærkningerne til § 4 finder reglerne om istandsættelse og vedligeholdelse af private fællesveje på landet også anvendelse på almene veje.

Til § 15: (udkast § 11).

Den nævnte bestemmelse foreslås at skulle afløse §§ 1, 2 og 9 i loven af 14. april 1865 om istandsættelsen og vedligeholdelsen af private veje, til hvis afbenyttelse flere er udelukkende berettigede.

Bestemmelsen i *stk. 1* bygger på samme hovedprincip som 1865-loven, nemlig at der skal foreligge en begæring fra en af de færdselsberettigede, før den kommunale myndighed får pligt til ved en åstedsforretning (vejsyn) at tage stilling til spørgsmålet om vejens vedligeholdelse. Bestemmelsen adskiller sig imidlertid fra de tilsvarende regler i 1865-loven derved, at den giver den kommunale vejtilsynsmyndighed ret til når som helst at lade afholde vejsyn, jfr. *stk. 2*. Baggrunden for den foreslåede ændring er dels de helt forandrede færdselsforhold sammenlignet med forholdene ved 1865-lovens tilblivelse, dels hensynet til dem, der uden at høre til kredsen af de færdselsberettigede har lovligt ærinde til ejendomme ved de pågældende private fællesveje (offentlige myndigheder, læger, brandvæsen, handlende etc.).

Medens 1865-lovens § 1 som betingelse for, at de færdselsberettigede kan forlange vejsyn, stiller, at der ikke haves gyldige og tilstrækkelige bestemmelser eller overenskomster om vejens istandsættelse og vedligeholdelse, stiller den foreslåede bestemmelse ikke et sådant krav. Det betyder ikke, at sådanne overenskomster er uden betydning, jfr. § 17, hvorefter overenskomster om fordelingen af vedligeholdelsesbyrden skal lægges til grund ved afgørelsen, men vejtilsynsmyndigheden er ikke bundet af sådanne overenskomster ved fastsættelsen af, hvilke istandsættelses- eller vedligeholdelsesarbejder, der skal bringes til udførelse.

Efter § 9 i 1865-loven kan de færdselsberettigede kun kræve, at der afholdes et nyt vejsyn (åstedsforretning), når der er forløbet 3 år siden den seneste beslutning om vejens istandsættelse og vedligeholdelse. Det er tillige efter 1865-lovens § 9 en betingelse for kravet om nyt vejsyn, at forholdene væsentligt har forandret sig i mellemtiden.